

عنوان مقاله:

ساماندهی و آسیب شناسی در سکونتگاههای غیررسمی و بافتهای فرسوده

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی مکانیک، ساخت، صنایع و مهندسی عمران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

طاهره اسدی - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری و منطقه ای، دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

بنا بر برآورد برنامه اسکان بشر سازمان ملل متحد، بیش از پنجاه درصد ساکنان شهرهای کشورهای کم درآمد و بیست درصد کشورهای با درآمد متوسط، در سکونتگاه های غیررسمی زندگی می کنند و توانمندسازی همه جانبه در سکونتگاه های غیررسمی با اصلاح کژکارکردهای منتج از شرایط حاکم بر این سکونتگاه ها مرتبط است. با مطرح شدن توسعه پایدار شهری، لزوم دستیابی به کیفیت زندگی مناسب و تامین رضایتمندی ساکنان، پدیده اسکان غیررسمی با دیدی جامع تر توسط محققان مطالعه می شود. امروزه مطالعات جغرافیای شهری به مرزهای جدیدی گام نهاده است و افق های نوینی را در زمینه بررسی مسائل شهر تجربه می کند. توجه به تاثیر فضا و ساخت وسازهای شهر در رفتارهای فردی و اجتماعی، بررسی جغرافیایی جرم و جنایت و ناهنجاری های اجتماعی در شهرها از این جمله است. سرمایه اجتماعی به عنوان یکی از معیارهای اصلی توسعه پایدار، بر کیفیت زندگی و رضایتمندی از کیفیت تاثیر شایان توجهی دارد. اسکان غیررسمی شیوه زندگی مابین زندگی روستایی و شهری است که از ویژگی های اکثر کشورهای در حال توسعه است و جوانه زنی آن با آغاز صنعتی شدن بوده، اما آهنگ رشد سکونتگاه های غیررسمی از روند شهرنشینی که دنباله رو توسعه است، تبعیت می کند. هدف این پژوهش ساماندهی و آسیب شناسی در سکونتگاههای غیررسمی و بافتهای فرسوده می باشد. نتایج نشان می دهد اسکان غیر رسمی، پدیده ای است نا بهنجار، که نسبت به بافت متداول شهرها مشاهده می شود. این پدیده، تجلی فقدان برآورده شدن نیاز مسکن و سرپناه اقشار کم درآمدی است که در فضای رسمی و برنامه ریزی شده شهر جایی ندارد و در فرار از محدودیتهای قانونی خارج از توان خود، به برپایی سکونتگاههای نا بسامان در حاشیه شهر، به امید آن که به فرصت های شغلی با درآمد مستمر شهری دسترسی پیدا نمایند، می پردازند.

کلمات کلیدی:

ساماندهی، آسیب شناسی، سکونتگاههای غیررسمی، بافتهای فرسوده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1494573>

